

3) Jak duży wpływ (jeśli w ogóle) na obowiązki państwa członkowskiego, które nie spełniło wymogów art. 13, ma art. 23 (w szczególności jego ust. 2)?

4) W przypadku niespełnienia wymogów określonych w art. 13 lub 22, jakie (jeśli w ogóle) środki powinien podjąć sąd krajowy zgodnie z europejskim prawem w celu zapewnienia spełnienia wymogów art. 30 dyrektywy lub art. 4 lub 19 TUE?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy (Dz.U. L 152, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Karlsruhe (Niemcy) w dniu 18 lipca 2013 r. — Barbara Huber przeciwko Manfred Huber

(Sprawa C-408/13)

(2013/C 274/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Karlsruhe

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Barbara Huber

Strona pozwana: Manfred Huber

Pytanie prejudycjalne

Czy jest zgodne z art. 3 lit. a) i b) rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych (¹),

aby § 28 ust. 1 zdanie pierwsze niemieckiej ustawy w sprawie Geltendmachung von Unterhaltsansprüchen im Verkehr mit ausländischen Staaten (ustawy w sprawie dochodzenia roszczeń alimentacyjnych w stosunkach z innymi państwami — Auslandsunterhaltsgesetz, zwanej dalej „AUG”) stanowił, że

wówczas, gdy uczestnik postępowania nie posiada zwykłego miejsca zamieszkania w Niemczech, w przedmiocie wniosku w sprawach o alimenty rozstrzyga w przypadkach art. 3 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 4/2009 wyłącznie Amtsgericht

właściwy dla siedziby Oberlandesgericht, w którego okręgu zwykle miejsce zamieszkania ma strona pozwana lub osoba uprawniona?

(¹) Dz.U. L 7, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2013 r. — Rada Unii Europejskiej przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-409/13)

(2013/C 274/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: G. Maganza, A. de Gregorio Merino i I. Gurov, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 8 maja 2013 r., w której Komisja postanowiła o wycofaniu swojego projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego ogólne przepisy dotyczące pomocy makrofinansowej dla państw trzecich,

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rada podnosi trzy zarzuty na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o wycofaniu projektu rozporządzenia na późnym etapie pierwszego czytania w ramach zwykłej procedury ustawodawczej.

W pierwszej kolejności Rada twierdzi, że wycofanie projektu rozporządzenia stanowi poważne naruszenie zasady kompetencji powierzonych ustanowionej w art. 13 ust. 2 TUE oraz zasady równowagi instytucjonalnej. Zdaniem Rady żaden przepis traktatów nie udziela Komisji w sposób wyraźny ogólnego uprawnienia do wycofania projektu, który przedłożyła ona prawodawcy unijnemu. Jednakże o ile Rada nie kwestionuje istnienia takiego uprawnienia do wycofania projektu opartego na art. 293 ust. 2 TFUE, o tyle Komisja uprawnienia tego nie może wykonywać w sposób dowolny lub stanowiący nadużycie. Rada uważa, że wycofanie takiego projektu na bardzo zaawansowanym etapie procesu ustawodawczego jest równoważne przyznaniu Komisji swego rodzaju prawa weta wobec unijnych